

МИКОЛАЇВСЬКИЙ
АПЕЛЯЦІЙНИЙ СУД

Дайджест

**судової палати у кримінальних справах
Миколаївського апеляційного суду
(щодо скасованих та змінених рішень судів
першої інстанції у кримінальних провадженнях)**

червень 2019 року

6/2019

Показчик за назвою суду

Список скасованих рішень місцевих судів міста Миколаєва та районних судів області за червень 2019 року

Баштанський районний суд Миколаївської області, 3
Врадіївський районний суд Миколаївської області, 4
Заводський районний суд м. Миколаєва, 5
Корабельний районний суд міста Миколаєва, 7
Суворовський районний суд міста Херсона, 8

Список змінених рішень місцевих судів міста Миколаєва та районних судів області за червень 2019 року

Арбузинський районний суд Миколаївської області, 10
Веселинівський районний суд Миколаївської області, 12
Корабельний районний суд м. Миколаєва, 13
Миколаївський районний суд Миколаївської області, 14

Список вироків апеляційного суду, якими скасовано (повністю/частково) вирокі місцевих судів міста Миколаєва та районних судів області за червень 2019 року

Заводський районний суд м. Миколаєва, 16
Центральний районний суд м. Миколаєва, 19

Список скасованих рішень місцевих судів міста Миколаєва та районних судів області за червень 2019 року за результатами розгляду скарг на ухвали слідчих суддів

Баштанський районний суд Миколаївської області, 20
Врадіївський районний суд Миколаївської області, 20
Заводський районний суд міста Миколаєва, 23
Ленінський районний суд м. Миколаєва, 31
Центральний районний суд міста Миколаєва, 34

У червні 2019 року Миколаївським апеляційним судом проведено аналіз проблемних та спірних питань застосування норм Кримінального процесуального кодексу України, які стали причинами скасування та зміни рішень судів першої інстанції у результаті їх перегляду в апеляційному порядку.

У результаті аналізу судових рішень суддів першої інстанції таблиця виглядає наступним чином.

Список скасованих рішень місцевих судів міста Миколаєва та районних судів області за червень 2019 року

Суд, рішення якого скасовано	Баштанський районний суд Миколаївської області
Категорія справ	Справа 470/551/17 (провадження 11-кп/812/121/19) ухвала
В якій частині рішення скасовано	<p>Ухвалу від 10 липня 2018 року про повернення обвинувального акту відносно М.Л., обвинуваченого у вчиненні злочинів, передбачених ч. 1 ст. 185, ч. 2 ст. 15 ч. 3 ст. 185 КК України, та М.М., обвинуваченого у вчиненні злочину, передбаченого ч. 2 ст. 15 ч. 3 ст. 185 КК України, – скасовано.</p> <p>Повернуто обвинувальний акт для розгляду зі стадії підготовчого судового засідання.</p> <p>Відповідно до ст. 370 КПК України, судові рішення повинно бути законним, обґрунтованим і вмотивованим.</p> <p>Вмотивованим є рішення, в якому наведені належні і достатні мотиви та підстави його ухвалення.</p> <p>Повертаючи обвинувальний акт прокурору, суд вказав на те, що обвинувальний акт не відповідає вимогам <u>ст. 291 КПК України</u>.</p> <p>Однак, з даним висновком суду першої інстанції погодитись не можливо з наступних підстав.</p> <p>Відповідно до положень п. 3 ч. 3 ст. 314 КПК України, суд у підготовчому судовому засіданні має право повернути обвинувальний акт прокурору, якщо він не відповідає вимогам цього Кодексу.</p> <p>Відповідно до ч. 2 ст. 291 КПК України, обвинувальний акт має містити такі відомості: найменування кримінального провадження та його реєстраційний номер; анкетні відомості кожного обвинуваченого та кожного потерпілого; прізвище, ім'я, по батькові та займана посада слідчого, прокурора; виклад фактичних обставин кримінального правопорушення, які прокурор вважає встановленими, правову кваліфікацію кримінального правопорушення з посиланням на положення закону і статті (частини статті) закону України про</p>

	<p>кримінальну відповідальність та формулювання обвинувачення; обставини, які обтяжують чи пом'якшують покарання; розмір шкоди, завданої кримінальним правопорушенням.</p> <p>Перелік вимог до обвинувального акту, встановлений ст. 291 КПК України, є вичерпним.</p> <p>Як вбачається з обвинувального акта відносно М.Л. та М.М., в ньому викладені фактичні обставини кримінального правопорушення, які прокурор вважає встановленими, зазначена правова кваліфікація з посиланням на положення закону і частину статті закону України про кримінальну відповідальність та викладено формулювання обвинувачення. Також в ньому зазначені анкетні дані обвинувачених, найменування кримінального провадження та його реєстраційний номер; прізвище, ім'я, по батькові та займана посада слідчого, який склав обвинувальний акт; обставини, які обтяжують чи пом'якшують покарання. Тобто, цей процесуальний документ за формою та змістом повністю відповідає вимогам кримінального процесуального законодавства, оскільки в ньому зазначені всі відомості, про які йдеться в ст. 291 КПК України.</p> <p>На підставі ухвали Баштанського районного суду Миколаївської області від 8 червня 2018 року обвинуваченому М.Л. призначено захисника К.А.</p> <p>За наведених обставин, висновки суду першої інстанції про невідповідність обвинувального акту вимогам <u>ст. 291 КПК України</u> та необхідність його повернення прокурору для усунення недоліків, є безпідставними, передчасними та такими, що порушують, передбачений ст. 26 КПК України, принцип диспозитивності, відповідно якому суд у кримінальному провадженні вирішує лише ті питання, які внесені на його розгляд сторонами та віднесені до його повноважень цим Кодексом. Отже, апеляційний суд вважає, що повертаючи обвинувальний акт прокурору з наведених підстав, суд першої інстанції вийшов за межі предмету судового розгляду, який вирішується у підготовчому судовому засіданні та фактично вдався до дослідження обставин кримінального провадження.</p>
Суд, рішення якого скасовано	Врадіївський районний суд Миколаївської області
Категорія справ	Справа № 479/1091/18 (провадження № 11-кп/812/442/19) - ухвала

<p>В якій частині рішення скасовано</p>	<p>Вирок суду від 17 грудня 2018 року у відношенні Г. скасовано, а провадження по справі закрито на підставі п. 5 ч. 1 ст. 284 КПК України в зв'язку зі смертю обвинуваченого.</p> <p>Відповідно до п. 5 ч. 1 <u>ст. 284 КПК України</u> кримінальне провадження закривається у разі смерті обвинуваченого.</p> <p>Крім того, статтею 417 КПК України регламентовано порядок закриття кримінального провадження судом апеляційної інстанції. Так, суд апеляційної інстанції, встановивши обставини, передбачені ст. 284 КПК України, скасовує обвинувальний вирок чи ухвалу і закриває кримінальне провадження.</p> <p>Враховуючи зазначене, суд вважає, що вирок суду першої інстанції підлягає скасуванню із закриттям кримінального провадження у відношенні Г. на підставі п. 5 ч. 1 ст. 284 КПК України.</p>
<p>Суд, рішення якого скасовано</p>	<p>Заводський районний суд м. Миколаєва Боброва І.В.</p>
<p>Категорія справ</p>	<p>Справа № 487/1573/18 (провадження 11-кп/812/540/19) - ухвала</p>
<p>В якій частині рішення скасовано</p>	<p>Вирок суду від 08.04.2019 року в частині вирішення цивільного позову потерпілого Г. скасовано, та призначено новий розгляд в суді першої інстанції в порядку цивільного судочинства.</p> <p>В іншій частині вирок суду першої інстанції залишено без зміни.</p> <p>Як вбачається з матеріалів кримінального провадження, автомобіль під керуванням З., на момент настання дорожньо-транспортної пригоди був застрахований.</p> <p>Страховання - це вид цивільно-правових відносин щодо захисту майнових інтересів фізичних та юридичних осіб у разі настання певних подій (страхових випадків), визначених договором страхування або чинним законодавством, за рахунок грошових фондів, що формуються шляхом сплати фізичними особами та юридичними особами страхових платежів (страхових внесків, страхових премій) та доходів від розміщення коштів цих фондів (стаття 1 Закону України «Про страхування»).</p> <p>За договором страхування одна сторона (страховик) зобов'язується у разі настання певної події (страхового випадку) виплатити другій стороні (страхувальникові) або іншій особі, визначеній у договорі, грошову суму (страхову виплату), а страхувальник зобов'язується сплачувати страхові</p>

платежі та виконувати інші умови договору (стаття 979 Цивільного кодексу України (надалі - ЦК України)).

Відповідно до страхового полісу страховиком відповідача на момент вчинення ДТП була ПрАТ СК «ЮНІВЕС».

Зі змісту вироку вбачається, що в суді першої інстанції, всупереч висновку Верховного Суду викладеному в постанові від 4 липня 2018 року, в справі № 755/18006/15-ц, не вирішувалось питання стосовно страхової компанії, що перешкодило суду ухвалити законне рішення.

Так, у вищевказаному висновку Верховного Суду констатовано, що спрямовування судової практики шляхом неврахування наявності договору обов'язкового страхування цивільно-правової відповідальності при вирішенні питання про відшкодування шкоди особою, яка застрахувала свою відповідальність відповідно до Закону України «Про обов'язкове страхування цивільно-правової відповідальності власників наземних транспортних засобів», нівелює існування цього правового інституту як такого.

Згідно п.72-73 даного висновку, відшкодування шкоди особою, відповідальність якої застрахована за договором обов'язкового страхування цивільно-правової відповідальності власників наземних транспортних засобів, можливе за умови, що згідно з цим договором або Законем України «Про обов'язкове страхування цивільно-правової відповідальності власників наземних транспортних засобів» у страховика не виник обов'язок з виплати страхового відшкодування (зокрема, у випадках, передбачених у статті 37), чи розмір завданої шкоди перевищує ліміт відповідальності страховика. В останньому випадку обсяг відповідальності страхувальника обмежений різницею між фактичним розміром завданої шкоди і сумою страхового відшкодування.

Покладання обов'язку з відшкодування шкоди у межах страхового відшкодування на страхувальника, який уклав відповідний договір страхування і сплачує страхові платежі, суперечить меті інституту страхування цивільно-правової відповідальності.

За такого, в частині вирішення цивільного позову, оскаржуваний вирок підлягає скасуванню, з направленням до суду першої інстанції для вирішення в порядку цивільного судочинства.

Суд, рішення якого скасовано	Корабельний районний суд м. Миколаєва
Категорія справ	Справа № <u>1414/6376/2012</u> (провадження № <u>11-кп/812/497/19</u>) - ухвала
В якій частині рішення скасовано	<p>Ухвалу суду від 13 листопада 2018 року, якою відмовлено у відкритті провадження за заявою З. про перегляд за нововиявленими обставинами вирок Корабельного районного суду м. Миколаєва від 16.07.2013р., скасовано та призначено новий розгляд у суді першої інстанції.</p> <p>Як вбачається зі змісту ухвали, суд першої інстанції порушив процедуру розгляду заяви засудженого про перегляд рішення за нововиявленими обставинами.</p> <p>Відповідно до ч. 2 ст. 464 КПК України, після надходження заяви про перегляд рішення за нововиявленими обставинами, суд перевіряє її відповідність вимогам статті 462 цього Кодексу і вирішує питання про відкриття кримінального провадження за нововиявленими або виключними обставинами.</p> <p>Відповідно до ч. 3 вказаної статті, до заяви про перегляд судового рішення за нововиявленими або виключними обставинами, яка не оформлена згідно з вимогами, передбаченими статтею 462 цього Кодексу, застосовуються правила частини третьої статті 429 цього Кодексу.</p> <p>Отже, у випадку, якщо заява не відповідає вимогам ст.462 КПК України, суд залишає її без руху та надає строк необхідний для усунення недоліків, відповідно до ч.1 ст.429 КПК України.</p> <p>Згідно із ч.3 ст.429 КПК України касаційна скарга повертається, якщо: 1) особа не усунула недоліки касаційної скарги, яку залишено без руху, в установлений строк; 2) її подала особа, яка не має права подавати касаційну скаргу; 3) вона подана після закінчення строку касаційного оскарження і особа, яка її подала не порушує питання про поновлення цього строку або суд касаційної інстанції за заявою такої особи не знайшов підстав для його поновлення.</p> <p>Так, у випадку не усунення недоліків, суд відповідно до вищевказаної норми повертає заяву про перегляд рішення за нововиявленими або виключними обставинами заявнику.</p> <p>З мотивувальної частини ухвали вбачається, що суд першої інстанції дійшов висновку, що заява засудженого З. про перегляд вироку за нововиявленими обставинами не відповідає вимогам ст.462 КПК України. Тобто, суду необхідно було залишити заяву засудженого без руху. Однак, суд першої інстанції не дотримався передбаченої законом процедури та не залишив вказану заяву без руху як це передбачено ч.1 ст.429</p>

	<p>КПК України, а прийняв рішення про відмову у відкритті провадження.</p> <p>Як вбачається з вищенаведених норм КПК скарга повертається, якщо особа не усунула недоліки скарги, яку залишено без руху. Рішення про відмову у відкритті провадження приймається судом, у випадку коли скарга подана на рішення, яке не підлягає оскарженню. КПК не передбачено прийняття рішення про відмову у відкритті провадження за такою категорією справ як перегляд рішень за нововиявленими або виключними обставинами.</p> <p>Враховуючи наведене, апеляційний суд вважає, що суд першої інстанції в даному випадку, безпідставно відмовив у відкритті провадження за заявою З. про перегляд за нововиявленими обставинами вищевказаного вироку, оскільки прийняв рішення, яке не передбачено нормами КПК.</p>
<p>Суд, рішення якого скасовано</p>	<p>Суворовський районний суд м. Херсона</p>
<p>Категорія справ</p>	<p>Справа № 2120/1-288/11 (провадження № 11/812/1/19) - ухвала</p>
<p>В якій частині рішення скасовано</p>	<p>Вирок суду від 24 грудня 2012 року відносно Б. та О. в частині вирішення цивільного позову ПАТ «Н» про відшкодування матеріальної шкоди, скасовано і повернуто справу у цій частині в суд першої інстанції для вирішення цивільного позову в порядку цивільного законодавства.</p> <p>В порядку статті 365 КПК України 1960 року, вирок Суворовського районного суду м. Херсона від 24 грудня 2012 року відносно Б. змінено.</p> <p>На підставі статті 49, частини 5 статті 74 КК України, звільнено засудженого Б. від призначеного за частиною 2 статті 358 КК України покарання у виді обмеження волі строком на 2 (два) роки у зв'язку із закінченням строків давності.</p> <p>Виключено з даного вироку посилання про застосування при призначенні покарання відносно Б. частини 1 статті 70 КК України.</p> <p>Вважати Б. засудженим за частиною 4 статті 190 КК України з призначенням покарання у виді позбавлення волі строком на 5 (п'ять) років з конфіскацією всього майна, яке є його власністю.</p> <p>В решті вирок суду першої інстанції залишено без змін.</p> <p>Суд першої інстанції не звернув уваги, що Б. засуджено, окрім іншого, за частиною 2 статті 358 КК України, тобто за злочин, який, відповідно до частини 3 статті 12 КК України, є злочином, який відноситься до категорії середньої тяжкості.</p>

При цьому, згідно із змістом пункту 3 частини 1 статті 49 КК України, особа звільняється від кримінальної відповідальності, якщо з дня вчинення нею злочину і до дня набрання вироком законної сили минуло п'ять років у разі вчинення злочину середньої тяжкості.

Строки давності притягнення до кримінальної відповідальності становлять п'ять років і у вказаному кримінальному провадженні з урахуванням вчинення злочину, подія якого припадає на 30 серпня 2006 року, закінчилися 30 серпня 2011 року, а вирок щодо Б. ухвалено 24 грудня 2012 року.

Закінчення строків давності притягнення до кримінальної відповідальності не є реабілітуючою підставою, у зв'язку із чим необхідна згода на звільнення особи від кримінальної відповідальності, а за відсутності такої згоди суд вправі звільнити лише від покарання на підставі частини 5 статті 74 КК України.

За таких обставин, суд зобов'язаний звільнити особу від призначеного покарання за частиною 2 статті 358 КК України на підставі частини 5 статті 74 КК України та змінити судові рішення щодо засудженого Б.

Так, суд апеляційної інстанції, на підставі статті 365 КПК України, виходячи за межі апеляцій, вважає за необхідне змінити вирок районного суду, оскільки таке рішення покращує становище особи.

При цьому, підлягає виключенню застосування положень статті 70 КК України, оскільки її застосування при призначенні покарання має місце лише за сукупністю злочинів у контексті цієї кримінальної справи.

Так, відповідно до статті 1054 Цивільного кодексу України (надалі ЦК України), за кредитним договором банк або інша фінансова установа (кредитодавець) зобов'язується надати грошові кошти (кредит) позичальникові у розмірі та на умовах, встановлених договором, а позичальник зобов'язується повернути кредит та сплатити проценти.

Тобто, відповідачами, у сенсі статті 1054 ЦК України, є особи (позичальники), які уклали договір кредиту.

Як встановлено судом першої інстанції, кредитні договори укладались між банком та фізичними особами, які у даній кримінальній справі мають статус свідків.

Ці кредитні угоди не визнані недійсними.

Розрахунок заборгованості за кредитними угодами банком складено саме з вказаними фізичними особами, а не з засудженим Б.

	<p>За такого, суд першої інстанції залишив поза увагою норми Цивільного процесуального кодексу України щодо належного відповідача (відповідачів) та/або співвідповідача (співвідповідачів), а тому вирок суду в частині вирішення цивільного ПАТ «Н» про відшкодування матеріальної шкоди, підлягає скасуванню з направленням кримінальної справи у цій частині до суду першої інстанції на для вирішення цивільного позову в порядку цивільного законодавства.</p>
--	---

Список змінених рішень місцевих судів міста Миколаєва та районних судів області за червень 2019 року

Суд, рішення якого змінено	Арбузинський районний суд Миколаївської області
Категорія справ	Справа № 467/382/18 (провадження № 11-кп/812/136/19) - ухвала
В якій частині рішення змінено	<p>Вирок суду від 03 серпня 2018 року у відношенні Т. змінено в частині вирішення цивільного позову та судових витрат.</p> <p>Збільшено суму стягнення в рахунок відшкодування моральної шкоди та судових витрат, та постановлено стягнути з Т. на користь В. на відшкодування моральної шкоди 10 000 грн, а на відшкодування судових витрат - 5300 грн. В іншій частині вирок залишено без змін.</p> <p>Відповідно ч. 3 ст. 23 ЦК України розмір грошового відшкодування моральної шкоди визначається судом залежно від характеру правопорушення, глибини фізичних та душевних страждань, погіршення здібностей потерпілого або позбавлення його можливості їх реалізації, ступеня вини особи, яка завдала моральної шкоди, якщо вина є підставою для відшкодування, а також з урахуванням інших обставин, які мають істотне значення. При визначенні розміру відшкодування враховуються вимоги розумності і справедливості.</p> <p>Даних вимог суд першої інстанції не дотримався.</p> <p>Суд першої інстанції при визначенні розміру грошового відшкодування моральної шкоди потерпілому належним чином не врахував обставини вчиненого злочину, характер заподіяних потерпілому тілесних ушкоджень. Так, достатньо не враховано, що Т. заподіяв потерпілому В. тілесні ушкодження небезпечним для життя та здоров'я потерпілого способом, шляхом нанесення ударів гострим предметом у життєво важливі органи: у голову та шию потерпілого.</p>

Також, суд першої інстанції не врахував, що В. після отримання поранень від Т. лікувався 9 днів стаціонарно.

Також потерпілий зазнав значних душевних страждань, оскільки хвилювався за своє життя та здоров'я, отримав негативні емоції, був змушений проходити курс лікування. Ці обставини судом першої інстанції при визначенні розміру грошового відшкодування моральної шкоди потерпілому належно не враховані.

Враховуючи ці обставини, суд приходить до висновку, що судом першої інстанції визначено занадто малий розмір відшкодування моральної шкоди потерпілому В., що не відповідає вимогам розумності і справедливості.

На думку суду, з урахуванням характеру правопорушення, глибини фізичних та душевних страждань потерпілого В., розмір відшкодування моральної шкоди потерпілому В. слід збільшити та стягнути моральну шкоду у межах, як просить апелянт.

Стосовно рішення суду першої інстанції щодо відшкодування судових витрати, суд зазначає наступне.

Суд першої інстанції, вирішуючи питання щодо відшкодування судових витрат виходив з того, що вони не доведені у повному обсязі та є неспівмірними із виконаною роботою адвоката. Крім того, розраховуючи розмір судових витрат, суд вдався до арифметичних розрахунків, які не є такими, що заслуговують на увагу.

Суд не погоджується з висновком суду першої інстанції з визначеним розміром судових витрат, зважаючи на наступне.

У позовній заяві потерпілий В. просив стягнути суд з Т. на його користь процесуальні витрати. В обґрунтування таких витрат В. надав суду договір про надання юридичних послуг, квитанції, акти прийому - передачі виконаних робіт. В актах зазначений перелік робіт, які виконано адвокатом (складання позовної заяви, ознайомлення з матеріалами кримінального провадження, участь у слідчих діях, транспортні витрати та інше).

Аналізуючи зазначений в актах прийому - передачі виконаних робіт перелік робіт, з урахуванням складності кримінального провадження, обставин кримінального провадження, суд вважає, що такі роботи дійсно проводилися та зазначені в актах витрати дійсно були понесені. Суд вважає, що розмір витрат на оплату послуг адвоката є співмірним із складністю справи та виконаною адвокатом роботою, часом витраченим адвокатом на

	<p>виконання відповідної роботи, обсягом наданих адвокатом послуг.</p> <p>Підстав вважати, що в акті зазначений перелік робіт, які в дійсності не виконувалися, у суду немає. Зазначений потерпілим розмір процесуальних витрат доведений у повному обсязі у сумі – 5300 грн, оскільки підтверджений відповідними квитанціями. Враховуючи викладене, вирок підлягає зміні у зв'язку із збільшенням сум, що підлягають стягненню з обвинуваченого на користь потерпілого (на відшкодування моральної шкоди та процесуальних витрат).</p>
Суд, рішення якого змінено	Веселинівський районний суд Миколаївської області
Категорія справ	Справа <u>472/453/18</u> (провадження <u>11-кп/812/546/19</u>) - ухвала
В якій частині рішення змінено	<p>Вирок суду від 10 квітня 2019 року в частині призначення М. покарання за сукупністю злочинів на підставі ч. 4 ст. 70 КК України змінено.</p> <p>Вважати М. засудженим за ч. 2 ст. 185 КК України із призначенням покарання у виді 3 років позбавлення волі. На підставі ст. 75 КК України звільнено М. від відбування призначеного покарання з іспитовим строком 2 роки. На підставі ст. 76 КК України, покладено на М. обов'язки періодично з'являтися для реєстрації до уповноваженого органу з питань пробації, повідомляти уповноважений орган з питань пробації про зміну місця проживання, роботи або навчання та виконувати заходи, передбачені апробаційною програмою.</p> <p>На підставі ч. 4 ст. 70 КК України, вирок Теплодарського міського суду Одеської області від 06.12.2018 р., – виконувати самостійно. В іншій частині вирок залишено без змін.</p> <p>За вимогами ч. 4 ст. 70 КК України, якщо після постановлення вироку в справі буде встановлено, що засуджений винен ще і в іншому злочині, вчиненому ним до постановлення попереднього вироку, покарання призначається за правилами призначення покарань за сукупністю злочинів.</p> <p>Разом з тим, відповідно до п. 23 постанови Пленуму Верховного Суду України № 7 від 24.10.2003 р. «Про практику призначення судами кримінального покарання», у разі визнання особи винною у вчиненні кількох злочинів рішення про її звільнення від відбування покарання з випробуванням приймається тільки після визначення на підставі частини 1 статті 70 КК України остаточного покарання, виходячи з його виду й розміру. Коли особа, щодо якої було застосоване звільнення від відбування покарання з випробуванням, вчинила до постановлення вироку</p>

	<p>в першій справі інший злочин, за який вона засуджується до покарання, що належить відбувати реально, застосування принципів поглинення, часткового чи повного складання призначених покарань не допускається. За таких умов кожний вирок виконується самостійно.</p> <p>Відповідно до правової позиції Верховного Суду, викладеної у постанові від 27.03.2018 р. по справі № 754/2749/17 та від 10.07.2018 р. по справі № 545/3663/16-к, самостійне виконання вироків є обов'язковим не лише у разі, коли особа, щодо якої було застосоване звільнення від відбування покарання з випробуванням, вчинила до постановлення вироку в першій справі інший злочин, що належить відбувати реально, а й у разі, коли особа звільняється від відбування покарання з випробуванням.</p> <p>Призначаючи М. покарання суд не дотримався наведених норм.</p> <p>З матеріалів кримінального провадження вбачається, що злочин, за оскаржуванним вироком М. вчинений 17.03.2018 р., тобто до ухвалення вироку Теплодарським міським судом Одеської області 06.12.2018 р., яким М. звільнений на підставі ст. 75 КК України від відбування призначеного покарання з випробуванням з іспитовим строком, а тому призначення покарання в цьому випадку не може відбуватися за вимогами ч. 4 ст. 70 КК України. Тобто, суд першої інстанції допустив неправильне застосування закону України про кримінальну відповідальність, що є безумовною підставою для зміни вироку суду в цій частині.</p>
Суд, рішення якого змінено	Корабельний районний суд м. Миколаєва
Категорія справ	Справа № 488/4453/17 (провадження 11-кп/812/493/19) - ухвала
В якій частині рішення змінено	<p>Вирок суду від 18 березня 2019 року відносно М. змінено.</p> <p>На підставі ч. 5 ст. 72 КК України (в редакції Закону України № 838-VIII від 26.11.2015 р.), зараховано обвинуваченому М. у строк покарання строк попереднього ув'язнення з 12.01.2018 р. по 20.06.2019 р. з розрахунку один день попереднього ув'язнення за два дні позбавлення волі. В іншій частині вирок залишено без змін.</p> <p>У відповідності до вимог ч. ч. 1, 4 ст. 70 КК України, при сукупності злочинів суд, призначивши покарання (основне і додаткове) за кожний злочин окремо, визначає остаточне покарання шляхом поглинення менш суворого покарання більш</p>

	<p>суворим або шляхом повного чи часткового складання призначених покарань. У цьому випадку в строк покарання, остаточно призначеного за сукупністю злочинів, зараховується покарання, відбуте повністю або частково за попереднім вирок, за правилами, передбаченими в статті 72 цього Кодексу.</p> <p>Відповідно до положень ч. 5 ст. 72 КК України в редакції Закону України № 838-VIII від 26.11.2015 р. зарахування судом строку попереднього ув'язнення у разі засудження до позбавлення волі в межах того самого кримінального провадження, у межах якого до особи було застосовано попереднє ув'язнення, провадиться з розрахунку один день попереднього ув'язнення за два дні позбавлення волі.</p> <p>Відповідно Прикінцевих положень, зазначений Закон застосовується до осіб, щодо яких на момент набрання чинності цим Законом набрав законної сили обвинувальний вирок, покарання за яким не відбуто повністю.</p> <p>Із системного аналізу чинного кримінального процесуального законодавства вбачається, що якщо особа вчинила злочин до 20.06.2017 р. (включно) і щодо неї продовжували застосовуватися заходи попереднього ув'язнення після 21.06.2017 р., тобто після набрання чинності Законом України № 2046-VIII від 18.05.2017 р., то під час зарахування попереднього ув'язнення у строк покарання застосуванню підлягає ч. 5 ст. 72 КК України в редакції Закону України № 838-VIII від 26.11.2015 р.</p> <p>Враховуючи, що М. засуджений 21.03.2018 р. та 14.11.2018 р. за вчинення злочинів, вчинених протягом часу кінець січня 2017 р. – 15.11.2017 р. і за вирок, очаківського міськрайонного суду Миколаївської області він утримується під вартою з 12.01.2018 р., то, з урахуванням наведених вимог закону, М., у строк покарання, призначеного остаточно за ч. 4 ст. 70 КК України, слід зарахувати строк його тримання під вартою з 12.01.2018 р. (з дня затримання) по день набрання вироком Корабельного районного суду м. Миколаєва від 18 березня 2019 року законної сили, тобто по 20.06.2019 р., з розрахунку 1 день попереднього ув'язнення за 2 дні позбавлення волі.</p>
Суд, рішення якого змінено	Миколаївський районний суд Миколаївської області
Категорія справ	Справа № 480/1880/18 (провадження № 11-кп/812/479/19) - ухвала

**В якій частині
рішення
змінено**

Вирок суду від 18 березня 2019 року у відношенні М. змінено в частині призначення покарання за сукупністю злочинів на підставі ч. 4 ст. 70 КК України.

Вважати М. засудженим за ч. 2 ст. 185 КК України до покарання у виді позбавлення волі строком на 2 роки. На підставі ст. 75 КК України звільнено М. від відбування призначеного покарання з випробуванням з іспитовим строком на 2 роки 6 місяців.

На підставі ст. 76 КК України на М. покладено наступні обов'язки: періодично з'являтися для реєстрації до уповноваженого органу з питань пробації, повідомляти уповноважений орган з питань пробації про зміну місця проживання та роботи, не виїжджати за межі України без погодження з уповноваженим органом з питань пробації.

На підставі ч. 4 ст. 70 КК України вирок Миколаївського районного суду Миколаївської області від 27 листопада 2018 року у відношенні М. виконувати самостійно. В іншій частині вирок залишено без змін.

За вимогами ч. 4 ст. 70 КК України, якщо після постановлення вироку в справі буде встановлено, що засуджений винен ще і в іншому злочині, вчиненому ним до постановлення попереднього вироку, покарання призначається за правилами призначення покарань за сукупністю злочинів.

Відповідно до роз'яснень п. 23 постанови Пленуму Верховного Суду України № 7 від 24.10.2003 р. «Про практику призначення судами кримінального покарання», у разі визнання особи винною у вчиненні кількох злочинів рішення про її звільнення від відбування покарання з випробуванням приймається тільки після визначення на підставі частини 1 статті 70 КК України остаточного покарання, виходячи з його виду й розміру. Коли особа, щодо якої було застосоване звільнення від відбування покарання з випробуванням, вчинила до постановлення вироку в першій справі інший злочин, за який вона засуджується до покарання, що належить відбувати реально, застосування принципів поглинення, часткового чи повного складання призначених покарань не допускається. За таких умов кожний вирок виконується самостійно.

Відповідно до правової позиції Верховного Суду України, викладеної у Постановах від 27.03.2018 р. у справі № 754/2749/17 та від 10.07.2018 р. у справі № 545/3663/16-к, самостійне виконання вироків є обов'язковим не лише у разі, коли особа, щодо якої було застосоване звільнення від відбування покарання з випробуванням, вчинила до постановлення вироку в першій справі інший злочин, що

	<p>належить відбувати реально, а й у разі, коли особа звільняється від відбування покарання з випробуванням.</p> <p>Призначаючи М. покарання за сукупністю злочинів на підставі ч. 4 ст. 70 КК України, суд першої інстанції даних висновків не врахував.</p> <p>З матеріалів кримінального провадження вбачається, що злочин, передбачений ч.2 ст. 185 КК України, М. вчинив 17.09.2018 р., тобто до ухвалення вироку Миколаївського районного суду Миколаївської області від 27 листопада 2018 року, за яким М. засуджений за ч.1 ст. 185, ч.2 ст. 185 КК України до покарання у виді позбавлення волі строком на 2 роки, із звільненням на підставі ст. 75 КК України від відбування покарання з випробуванням з іспитовим строком на 1 рік.</p> <p>У такому випадку, остаточне покарання М. за сукупністю злочинів на підставі ч. 4 ст. 70 КК України не може бути визначено шляхом часткового складання призначених покарань.</p> <p>Але, суд першої інстанції помилково визначив остаточне покарання М. на підставі ч.4 ст. 70 КК України шляхом часткового складання покарань за ч.2 ст. 185 КК України та за вироком Миколаївського районного суду Миколаївської області від 27 листопада 2018 року, тобто допустив неправильне застосування закону про кримінальну відповідальність.</p> <p>Оскільки за вироком Миколаївського районного суду Миколаївської області від 27 листопада 2018 року М. призначено покарання із застосуванням ст. 75 КК України з випробуванням, тому при визначенні М. остаточного покарання за сукупністю злочинів на підставі ч.4 ст. 70 КК України даний вирок від 27 листопада 2018 року підлягав самостійному виконанню.</p>
--	---

Список вироків апеляційного суду, якими скасовано (повністю/частково) вироки місцевих судів міста Миколаєва та районних судів області за червень 2019 року

Суд, рішення якого змінено	Заводський районний суд м. Миколаєва
Категорія справ	Справа 487/4002/17 (провадження 11-кп/812/111/19) - вирок
В якій частині рішення скасовано	Вирок від 6 червня 2018 року відносно Б. в частині призначеного покарання – скасовано.

Ухвалено в цій частині новий вирок, яким призначено Б. за ч. 1 ст. 186 КК України покарання у виді 6 місяців арешту.

На підставі ст. 71 КК України, за сукупністю вироків, до покарання, призначеного за цим вирок, частково приєднано невідбуту частину покарання за вироком Ленінського районного суду м. Миколаєва від 17.02.2016 р. та остаточно призначено Б. покарання, у виді 2 років 1 місяця позбавлення волі.

Строк відбування покарання засудженому Б. рахувати з моменту приведення вироку до виконання. В іншій частині вирок залишено без змін.

Відповідно до норм ст. 65 КК України, суд призначає покарання у межах, установлених у санкції статті (санкції частини статті) Особливої частини цього Кодексу, що передбачає відповідальність за вчинений злочин; відповідно до положень Загальної частини цього Кодексу; враховуючи ступінь тяжкості вчиненого злочину, особу винного та обставини, що пом'якшують та обтяжують покарання.

Особі, яка вчинила злочин, має бути призначено покарання, необхідне й достатнє для її виправлення та попередження нових злочинів. Більш суворий вид покарання з числа передбачених за вчинений злочин призначається лише у разі, якщо менш суворий вид покарання буде недостатній для виправлення особи та попередження вчинення нею нових злочинів.

Як вбачається з матеріалів кримінального провадження, Б., вчинив злочин, який, відповідно до положень ст. 12 КК України, належить до злочинів середньої тяжкості, раніше судимий, вчинив умисний корисливий злочин в період іспитового строку, характеризується позитивно, обставинами, що пом'якшують покарання є щире каяття обвинуваченого, визнання ним провини, обставиною, яка обтяжує покарання є рецидив злочину.

Наведені обставини в їх сукупності свідчать про підвищену суспільну небезпеку особи Б., схильність до продовження злочинної діяльності та небажання ставати на шлях виправлення.

За таких обставин, апеляційний суд вважає, що суд першої інстанції призначив покарання Б. хоча і у межах санкції ч. 1 ст. 186 КК України, але за своїм видом та розміром явно несправедливим через його м'якість.

Згідно із ч. 1 ст. 71 КК України, якщо засуджений після постановлення вироку, але до повного відбуття покарання

вчинив новий злочин, суд до покарання, призначеного за новим вироком, повністю або частково приєднує невідбуту частину покарання за попереднім вироком.

Відповідно роз'ясненням, викладеним в п. 10 Постанови Пленуму Верховного суду України № 7 від 24.10.2003 р. «Про практику призначення судами кримінального покарання», у разі вчинення особою під час іспитового строку нового злочину суди мають розцінювати це як порушення умов застосування ст. 75 КК України про звільнення від відбування покарання з випробуванням і призначати покарання за сукупністю вироків на підставі ст. 71 КК України.

Згідно із п. 26 вказаної Постанови, у разі, коли особа була засуджена до арешту або позбавлення волі зі звільненням від відбування покарання з випробуванням (ст. ст. 75, 104 КК України) і в період іспитового строку вчинила новий злочин, суд зобов'язаний визначити остаточне покарання у виді позбавлення волі, зокрема й тоді, коли останнім за часом вироком призначаються більш м'які види покарання. Роз'яснено, що у разі засудження особи за злочин, вчинений у період іспитового строку за попереднім вироком, визначеним у порядку ст. ст. 75, 79, 104 КК України, та призначення покарання, яке згідно з ч. 3 ст. 72 КК України за сукупністю вироків складанню з іншими видами покарань не підлягає, суд, незважаючи на це, має застосувати вимоги ст. 71 КК України і визначити за сукупністю вироків таке остаточне покарання, яке має бути більшим як від покарання, призначеного за новий злочин, так і від невідбутої частини покарання за попереднім вироком. У такому випадку суд визначає остаточне покарання у виді сукупності невідбутої частини покарання за попереднім вироком та покарання за новим вироком, ухваливши рішення про їх самостійне виконання.

За оскаржуваним вироком Б. вчинив злочин 05.01.2017 р., тобто в період іспитового строку, призначеного вироком Ленінського районного суду м. Миколаєва від 17.02.2017 р.

За наведеного, суд першої інстанції безпідставно призначив Б. покарання без застосування вимог ст. 71 КК України, і, визначаючи остаточне покарання у виді штрафу, не врахував наведених вище роз'яснень, призначив остаточне покарання, яке є меншим від невідбутої частини покарання за попереднім вироком, а тому вирок в цій частині підлягає скасуванню.

Суд, рішення якого скасовано	Центральний районний суд м. Миколаєва
Категорія справ	Справа <u>490/637/18 (провадження 11-кп/812/551/19)</u> - вирок
В якій частині рішення скасовано	<p>Вирок від 10 квітня 2019 року відносно Т. в частині призначеного покарання за сукупністю злочинів та сукупністю вироків скасовано. Ухвалено в цій частині свій вирок.</p> <p>Постановлено вважати Т. винуватим у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого частиною 1 статті 309 КК України з призначенням покарання у виді позбавлення волі строком 1 (один) рік 3 (три) місяці.</p> <p>На підставі частини 4 статті 70 КК України, за сукупністю злочинів за оскаржуваним вирокком та вирокком Заводського районного суду м. Миколаєва від 4 березня 2019 року, шляхом поглинання менш суворого покарання більш суворим остаточно визначено Т. покарання у виді позбавлення волі строком 2 (два) роки 1 (один) місяць. Зараховано Т. відбуте ним покарання за вирокком Заводського районного суду м. Миколаєва від 4 березня 2019 року з 11 грудня 2018 року по 2 липня 2019 року. В іншій частині вирок залишити без змін.</p> <p>Згідно положень частини 4 статті 70 КК України, якщо після постановлення вироку в справі буде встановлено, що засуджений винен ще в іншому злочині, вчиненому ним до постановлення попереднього вироку, суд визначає остаточно покарання шляхом поглинення менш суворого покарання більш суворим або шляхом повного чи часткового складання призначених покарань. У цьому випадку в строк покарання, остаточно призначеного за сукупністю злочинів, зараховується покарання, відбуте повністю або частково за попереднім вирокком.</p> <p>Відповідно до положень частини 1 статті 71 КК України, якщо засуджений після постановлення вироку, але до повного відбуття покарання вчинив новий злочин, суд до покарання, призначеного за новим вирокком, повністю або частково приєднує невідбуту частину покарання за попереднім вирокком.</p> <p>Вказаних вимог закону суд першої інстанції не дотримався.</p> <p>З матеріалів кримінального провадження вбачається, що Т. засуджений вирокком Центрального районного суду м. Миколаєва від 4 березня 2019 року. При цьому, визначаючи остаточно покарання, суд, на підставі частини 1 статті 71 КК України, частково приєднав невідбуту частину покарання за вирокком Заводського районного суду м. Миколаєва від 6 лютого</p>

	<p>2017 року, а тому повторно зарахування покарання за вироком Заводського районного суду м. Миколаєва від 6 лютого 2017 року у оскаржуваному вироку є зайвим. Остаточне покарання обвинуваченому Т. підлягає визначенню за сукупністю злочинів, на підставі частини 4 статті 70 КК України.</p> <p>Однак, оскільки прокурором в апеляційній скарзі визначений ним спосіб остаточного покарання у виді часткового складання покарання за даним вироком та покарання за вироком Заводського районного суду м. Миколаєва від 4 березня 2019 року, не мотивований, суд апеляційної інстанції вважає, що остаточне покарання за частиною 4 статті 70 КК України, підлягає визначенню обвинуваченому Т. шляхом поглинання менш суворого покарання більш суворим.</p>
--	---

Список скасованих рішень місцевих судів м. Миколаєва та районних судів області за червень 2019 року за результатами розгляду скарг на ухвали слідчих суддів

Суд, рішення якого скасовано	Баштанський районний суд Миколаївської області
Категорія справ	Справа <u>468/109/19-к (провадження 11-сс/812/361/19)</u> - ухвала
В якій частині рішення скасовано	<p>Ухвалу слідчого судді від 22 травня 2019 року про відсторонення підозрюваного С. від посади – скасовано.</p> <p>Постановлено нову ухвалу, якою клопотання слідчого про відсторонення від посади С. задоволено частково.</p> <p>Відсторонено С. від посади заступника директора Департаменту енергетики, енергозбереження та запровадження інноваційних технологій Миколаївської міської ради на строк з 22.05.2019 р. по 11.07.2019 р.</p> <p>Апеляційний суд вважає, що клопотання слідчого підлягає задоволенню, але С. слід відсторонити від посади в межах строку досудового розслідування.</p>
Суд, рішення якого скасовано	Врадіївський районний суд Миколаївської області
Категорія справ	Справа <u>474/69/19 (провадження 11-сс/812/437/19)</u> - ухвала

**В якій частині
рішення
скасовано**

Ухвалу слідчого судді від 20 травня 2019 року, якою повернуто скаргу Б. на постанову слідчого про закриття кримінального провадження – скасовано.

Постановлено нову ухвалу.

Скаргу Б. на постанову про закриття кримінального провадження направлено до слідчого судді суду першої інстанції для розгляду в порядку статей 303-307 КПК України.

Відповідно до пункту 1 частини 1 статті 303 Кримінального процесуального кодексу України (надалі КПК України), на досудовому провадженні може бути оскаржене рішення слідчого про закриття кримінального провадження – заявником, потерпілим, його представником чи законним представником.

Згідно положень статті 60 КПК України, заявником є фізична або юридична особа, яка звернулася із заявою або повідомленням про кримінальне правопорушення до органу державної влади, уповноваженого розпочати досудове розслідування, і не є потерпілим.

Відповідно до частини 1 статті 14 Закону України «Про електронні документи та електронний документообіг», електронний документообіг здійснюється відповідно до законодавства України або на підставі договорів, що визначають взаємовідносини суб'єктів електронного документообігу.

Виходячи із змісту частини 2 статті 9 вказаного Закону, порядок електронного документообігу визначається державними органами, органами місцевого самоврядування, підприємствами, установами та організаціями всіх форм власності згідно з законодавством.

Відповідно до статті 5 вказаного Закону, електронний документ - документ, інформація в якому зафіксована у вигляді електронних даних, включаючи обов'язкові реквізити документа.

Склад та порядок розміщення обов'язкових реквізитів електронних документів визначається законодавством.

Електронний документ може бути створений, переданий, збережений і перетворений електронними засобами у візуальну форму.

Візуальною формою подання електронного документа є відображення даних, які він містить, електронними засобами або на папері у формі, придатній для приймання його змісту людиною.

Відповідно до пункту 4 частини 1 статті 1 Закону, обов'язковий реквізит електронного документа - обов'язкові дані в електронному документі, без яких він не може бути підставою для його обліку і не матиме юридичної сили.

Згідно положень частини 1 статті 7 Закону України «Про електронні документи та електронний документообіг», оригіналом електронного документа вважається електронний примірник документа з обов'язковими реквізитами, у тому числі з електронним підписом автора або підписом, прирівняним до власноручного підпису відповідно до Закону України «Про електронні довірчі послуги».

Слідчим суддею вказаних вимог закону не дотримано.

Так, відповідно до матеріалів судового провадження вбачається, що Б. подала скаргу та зазначила, відповідно до положень Закону України «Про електронні документи та електронний документообіг», свій електронний цифровий підпис.

Матеріали судового провадження не містять переконливих даних, щоб свідчили про відсутність самого цифрового підпису, а тому суд апеляційної інстанції вважає висновки слідчого судді в цій частині безпідставними.

Також, відповідно до скарги, Б. зазначає, що є заявником у даному кримінальному провадженні.

Ці дані також не спростовані висновками слідчого судді.

За такого, твердження слідчого судді, щодо неможливості ідентифікувати особу у відповідності до пункту 1 частини 1 статті 303 КПК України є безпідставними, а тому оскаржувана ухвала про повернення скарги підлягає скасуванню.

Відповідно до пункту 18 частини 1 статті 3, частини 3 статті 26 КПК України, слідчий суддя здійснює у порядку, передбаченому цим Кодексом, судовий контроль за дотриманням прав, свобод та інтересів осіб у кримінальному провадженні шляхом вирішення питань, винесених на його розгляд сторонами та віднесених до його повноважень цим Кодексом.

Згідно з частиною 1 статті 306 КПК України, скарги на рішення слідчого розглядаються слідчим суддею місцевого суду згідно з правилами судового розгляду, передбаченими статтями 318 – 380 цього Кодексу з урахуванням положень його глави 28.

В даному випадку слідчий суддя рішення про повернення скарги прийняв з порушенням вказаних вимог закону, внаслідок чого скарга заявника фактично залишилася нерозглянутою.

Суд, рішення якого скасовано	Заводський районний суд м. Миколаєва
Категорія справ	Справа № 487/3006/19 (провадження № 11-сс/812/381/19) - ухвала
В якій частині рішення скасовано	<p>Ухвалу судді від 29 травня 2019 року, якою відмовлено у задоволенні скарги ТОВ "РК" на постанову слідчого Другого слідчого відділу Слідчого управління Територіального управління Державного бюро розслідувань про закриття кримінального провадження від 18.02.2019 р. скасовано.</p> <p>Постановлено нову ухвалу, якою скасовано постанову слідчого Другого слідчого відділу Слідчого управління Територіального управління Державного бюро розслідувань про закриття кримінального провадження від 18.02.2019 р.</p> <p>Відповідно до ч. 2 ст. 9 КПК України слідчий зобов'язаний всебічно, повно і неупереджено дослідити обставини кримінального провадження, виявити як ті обставини, що викривають, так і ті, що виправдовують підозрюваного, обвинуваченого, надати їм належну правову оцінку та забезпечити прийняття законних і неупереджених процесуальних рішень.</p> <p>Суд вважає, що дані вимоги закону слідчим у ході досудового розслідування не дотримані.</p> <p>Як видно з матеріалів кримінального провадження, слідчий свої висновки про необхідність закриття кримінального провадження обґрунтовувала відповіддю на запит з Новоодеського ВП ГУ НП в Миколаївській області, показаннями т.в.о. начальника слідчого відділу поліції В., актами передачі майна.</p> <p>Разом із тим, суд вважає, що такі висновки слідчого не можуть обґрунтовуватися лише цими доказами та є передчасними.</p> <p>Ухвала слідчого судді Новоодеського районного суду Миколаївської області про скасування арешту на майно ТОВ «РК» постановлена 29.12.2018 р., але слідчим не з'ясовано, чи вручалася у суді копія постанови слідчому або прокурору, чи направлялася вона до Новоодеського ВП ГУ НП в Миколаївській області для відома, коли та ким отримана до виконання.</p> <p>Не надано слідчим оцінки тій обставині, що заява директора ТОВ «РК» Д. про повернення майна із ухвалою слідчого судді Новоодеського районного суду Миколаївської області про скасування арешту від 29.12.2018 р. надійшла до Новоодеського ВП ГУ НП в Миколаївській області 25.01.2019 р., а заходи щодо повернення майна т.в.о. начальника слідчого відділу поліції В.</p>

	<p>почалися вживатися лише 25.02.2019 р. (через місяць). Немає відповіді у постанові, чому такі заходи не вживалися раніше, що свідчить про неповноту досудового розслідування.</p> <p>Висновки слідчого про те, що працівники Новоодеського ВП ГУ НП в Миколаївській області неодноразово не могли дійти згоди з ТОВ «РК» щодо дати, часу та місця отримання речей та документів, ґрунтуються лише на показаннях т.в.о. начальника слідчого відділу поліції В. Будь-яких інших відомостей на підтвердження таких показань у матеріалах кримінального провадження немає.</p> <p>Крім того, слідчий допустилася суперечностей у своїх висновках, оскільки у постанові вказала, що протягом деякого проміжку часу слідчі Новоодеського ВП ГУ НП в Миколаївській області ТОВ «РК» не повертали майно та документи.</p> <p>Таким чином, досудовим розслідуванням не встановлено, чому майно ТОВ «РК» протягом 3-х місяців не було повернуто власнику на підставі рішення суду.</p> <p>Враховуючи викладене, суд приходять до висновку, що оскаржувана постанова не ґрунтується на всебічному, повному дослідженні усіх обставин кримінального провадження, її не можна вважати законною та обґрунтованою. Висновки слідчого про необхідність закриття кримінального провадження є суперечливими та, з огляду на неповноту досудового розслідування передчасними.</p>
<p>Суд, рішення якого скасовано</p>	<p>Заводський районний суд м. Миколаєва</p>
<p>Категорія справ</p>	<p>Справа № 487/474/19 (провадження № 11-сс/812/383/19) - ухвала</p>
<p>В якій частині рішення скасовано</p>	<p>Ухвалу судді від 21 травня 2019 року, якою відмовлено у задоволенні скарги захисників Б., Г. на повідомлення слідчого (прокурора) про підозру Ф. у кримінальному провадженні скасовано. Постановлено нову ухвалу.</p> <p>Скаргу захисників Б., Г. на повідомлення слідчого (прокурора) про підозру Ф. у кримінальному провадженні направлено на новий розгляд у суді першої інстанції.</p> <p>Відповідно до вимог статті 370 КПК України, судові рішення повинні бути законним, обґрунтованим і вмотивованим.</p> <p>Законним є рішення, ухвалене компетентним судом згідно з нормами матеріального права з дотриманням вимог щодо кримінального провадження, передбачених цим Кодексом.</p>

	<p>Обґрунтованим є рішення, ухвалене судом на підставі об'єктивно з'ясованих обставин, які підтверджені доказами, дослідженими під час судового розгляду та оціненими судом, відповідно до статті 94 цього Кодексу.</p> <p>Вмотивованим є рішення, в якому наведені належні і достатні мотиви та підстави його ухвалення.</p> <p>Зазначених вимог закону слідчий суддя не дотрималась.</p> <p>Так, відповідно до пункту 10 частини 1 статті 303 КПК України, на досудовому провадженні може бути оскаржено повідомлення слідчого (прокурора) про підозру після спливу двох місяців з дня повідомлення особі про підозру у вчиненні злочину, але не пізніше закриття прокурором кримінального провадження або звернення до суду із обвинувальним актом – підозрюваним, його захисником чи законним представником.</p> <p>Тобто, предметом розгляду слідчим суддею у даному провадженні є саме письмове повідомлення про підозру.</p> <p>Як слідує з матеріалів судового провадження, слідчий суддя, під час розгляду скарги дослідила тільки саму скаргу. Письмове повідомлення Ф. про підозру у кримінальному провадженні від 17 січня 2019 року не було предметом дослідження.</p> <p>Окрім того, як свідчать матеріали судового провадження, слідчим суддею для перевірки зазначених у скарзі захисників обставин, не витренувались матеріали кримінального провадження.</p> <p>Зазначені вище порушення вимог КПК України є істотними, оскільки перешкодили слідчому судді ухвалити законне та обґрунтоване судове рішення.</p> <p>Відповідно до частини 3 статті 407 КПК України, за наслідками апеляційного розгляду за скаргою на ухвали слідчого судді суд апеляційної інстанції має право:</p> <ol style="list-style-type: none">1) залишити ухвалу без змін;2) скасувати ухвалу і постановити нову ухвалу. <p>Разом з тим, оскільки, слідчим суддею не було предметом дослідження письмове повідомлення Ф. про підозру у кримінальному провадженні від 17 січня 2019 року, тобто не були з'ясовані обставини, які підлягають з'ясуванню відповідно до статті 276-278 КПК України, суд апеляційної інстанції позбавлений процесуальної можливості в апеляційному порядку прийняти своє рішення по суті апеляційної скарги захисників.</p>
Суд, рішення якого скасовано	Заводський районний суд м. Миколаєва

Категорія справ	Справа <u>487/8337/18 (провадження 11-сс/812/341/19)</u> - ухвала Справа <u>487/8337/18 (провадження 11-сс/812/344/19)</u> - ухвала
В якій частині рішення скасовано	<p>Ухвалу слідчого судді від 15 квітня 2019 року, якою накладено арешт на майно, яке було вилучено в ході проведення обшуку скасовано.</p> <p>Постановлено нову ухвалу, якою у задоволенні клопотання старшого слідчого СВ Заводського ВП ГУНП в Миколаївській області про арешт майна відмовлено.</p> <p>Майно, яке було вилучено в ході проведення обшуку постановлено негайно повернути П.</p> <p>Відповідно до ст. 370 КПК України судове рішення повинно бути законним і обґрунтованим.</p> <p>Відповідно до п.п. 1, 2 ч.2 ст. 173 КПК України при вирішенні питання про арешт майна слідчий суддя повинен враховувати:</p> <ol style="list-style-type: none">1) правову підставу для арешту майна;2) можливість використання майна як доказу у кримінальному провадженні (якщо арешт майна накладається у випадку, передбаченому пунктом 1 частини другої статті 170 цього Кодексу). <p>Дані вимоги слідчий суддя не врахував при прийнятті рішення.</p> <p>Аналізуючи зміст клопотання, суд вбачає, що у ньому не наведені конкретні підстави вважати, що вилучене майно має відношення до крадіжки майна Д. з приміщення нотаріальної контори.</p> <p>Так, П. затриманий за іншим кримінальним провадженням, а не за тим, в рамках якого проведено обшук.</p> <p>У даному кримінальному провадженні П. підозра не висунута. Будь-яких аргументів і доказів на підтвердження його причетності до вчинення крадіжки майна Д. у клопотанні не наведено.</p> <p>Слідчий суддя, приймаючи рішення за клопотанням, на вищевказане уваги не звернув і дійшов висновку про необхідність задоволення клопотання. При цьому в ухвалі не навів конкретних підстав вважати, що виявлене у ході обшуку майно має відношення до крадіжки майна Д.</p> <p>Висновки слідчого судді про відповідність вилученого майна критеріям ст. 98 КПК України не є слушними.</p> <p>Наведені у клопотанні слідчого доводи про те, що вилучене у П. майно відповідає критеріям, передбаченим ч.1 ст. 98 КПК України, невмотивовані.</p>

	<p>Суд враховує, що в матеріалах кримінального провадження міститься протокол допиту потерпілої Д., в якому зазначено перелік викраденого у неї майна та його характеристики. Разом з тим, майно, яке було вилучено під час обшуку, за своїм найменуванням та характеристиками не співпадає з майном, про яке зазначила потерпіла.</p>
Суд, рішення якого скасовано	Заводський районний суд м. Миколаєва
Категорія справ	<p>Справа <u>487/2306/19 (провадження 11-сс/812/349/19)</u> - ухвала</p> <p>Справа <u>487/2306/19 (провадження 11-сс/812/350/19)</u> - ухвала</p> <p>Справа <u>487/2306/19 (провадження 11-сс/812/352/19)</u> - ухвала</p>
В якій частині рішення скасовано	<p>Ухвалу слідчого судді від 03.04.2019 року, якою частково задоволено клопотання прокурора відділу нагляду за додержанням законів органами СБУ та державної прикордонної служби прокуратури Одеської області про арешт грошових коштів підприємства «Оріон» скасовано.</p> <p>Постановлено нову ухвалу, якою у задоволенні даного клопотання прокурора від 29.03.2019 р. про накладення арешту на грошові кошти Підприємства «Оріон» відмовлено.</p> <p>Розглядаючи клопотання про накладення арешту на майно, в порядку статей 170-173 КПК України, для прийняття законного та обґрунтованого рішення, слідчий суддя повинен з'ясувати всі обставини, які передбачають підстави для арешту майна або відмови у задоволенні клопотання про арешт майна.</p> <p>Статтею 173 КПК України передбачено, що при вирішенні питання про арешт майна слідчий суддя, суд повинен враховувати правову підставу для арешту майна; можливість використання майна як доказу у кримінальному провадженні (якщо арешт майна накладається у випадку, передбаченому пунктом 1 частини другої статті 170 КПК України); наявність обґрунтованої підозри у вчиненні особою кримінального правопорушення або суспільно небезпечного діяння, що підпадає під ознаки діяння, передбаченого законом України про кримінальну відповідальність (якщо арешт майна, накладається у випадках, передбачених пунктами 3, 4 частини другої статті 170 КПК України); можливість спеціальної конфіскації (якщо арешт майна накладається у випадку, передбаченому пунктом 2 частини другої статті 170 КПК</p>

України); розмір шкоди, завданої кримінальним правопорушенням, неправомірної вигоди, яка отримана юридичною особою (якщо арешт майна накладається у випадку, передбаченому пунктом 4 частини другої статті 170 КПК України); розумність та співрозмірність обмеження права власності завданням кримінального провадження; наслідки арешту майна для підозрюваного, обвинуваченого, засудженого, третіх осіб.

На думку колегії суддів, слідчий суддя під час розгляду клопотання прокурора про накладення арешту на майно не в повній мірі дотримався вказаних вимог закону.

Відповідно до ч. 1 ст. 170 КПК України арештом майна є тимчасове, до скасування у встановленому цим Кодексом порядку, позбавлення за ухвалою слідчого судді або суду права на відчуження, розпорядження та/або користування майном, щодо якого існує сукупність підстав чи розумних підозр вважати, що воно є доказом злочину, підлягає спеціальній конфіскації у підозрюваного, обвинуваченого, засудженого, третіх осіб, конфіскації у юридичної особи, для забезпечення цивільного позову, стягнення з юридичної особи отриманої неправомірної вигоди, можливої конфіскації майна.

Завданням арешту майна є запобігання можливості його приховування, пошкодження, псування, зникнення, втрати, знищення, використання, перетворення, пересування, передачі, відчуження.

Крім того, ч. 2 ст. 170 КПК України, передбачено, що арешт майна допускається з метою забезпечення: 1) збереження речових доказів; 2) спеціальної конфіскації; 3) конфіскації майна як виду покарання або заходу кримінально-правового характеру щодо юридичної особи; 4) відшкодування шкоди, завданої внаслідок кримінального правопорушення (цивільний позов), чи стягнення з юридичної особи отриманої неправомірної вигоди.

Згідно доводів клопотання, в ході досудового розслідування було встановлено, що в результаті умисних спільних дій службових осіб ГУ ДФС в Одеській області та службових осіб підприємства «Оріон», заснованого на власності громадської організації «Надія інвалідів», державним інтересам спричинено матеріальну шкоду в особливо великому розмірі і тяжкі наслідки у вигляді неправомірного відшкодування з Державного бюджету України коштів у розмірі близько 30 млн. грн.

Слідчий суддя задовольнив подане клопотання та наклав арешт на вказане в ньому майно, пославшись на наявність підстав вважати, що воно відповідає критеріям зазначеним в ст. 98 КПК України.

Так, відповідно до вимог ст. 98 КПК України, речовими доказами є матеріальні об'єкти, які були знаряддям вчинення кримінального правопорушення, зберегли на собі сліди або містять інші відомості, які можуть бути використані як доказ факту чи обставин, що встановлюються під час кримінального провадження, в тому числі предмети, що були об'єктом кримінально протиправних дій, гроші, цінності та інші речі, набуті кримінально протиправним шляхом.

Вимоги щодо змісту клопотання про арешт майна містяться у ст. 171 КПК України, яка серед іншого зобов'язує учасників кримінального провадження, які звернулися з відповідним клопотанням, не лише зазначити про мету застосування даного заходу забезпечення кримінального провадження, а і вказати на обставини, які дають підстави для застосування такого обмежувального заходу та надати докази на підтвердження своїх доводів.

Проте, в клопотанні прокурора та доданих до нього матеріалах відсутні належні дані, які дають підстави вважати, що арештоване майно, а саме грошові кошти на вказаних рахунках, відповідає критеріям ст. 98 КПК України.

Зокрема, в доданих до клопотання матеріалах відсутні будь-які дані, які б вказували, що грошові кошти, які знаходяться на банківських рахунках підприємства «Оріон», набуті кримінально протиправним шляхом, зберегли на собі сліди або містять інші відомості, які можуть бути використані як доказ факту чи обставин, що встановлюються під час кримінального провадження.

Окрім того, колегія суддів вважає, що на момент прийняття слідчим суддею рішення щодо арешту грошових коштів була відсутня постанова про визнання вказаних грошових коштів речовими доказами.

До таких висновків колегія суддів приходять виходячи з наступного, в даному клопотанні прокурора зазначено, що кошти розміщені на вказаних рахунках банку, є предметом кримінальних правопорушень, які розслідуються, у зв'язку з чим постановою слідчого (без зазначення дати, якою винесена постанова) визнані речовим доказам.

Враховуючи, що при поданні клопотання про арешт до суду від 29.03.2019р. прокурор не могла не знати про існування своєї ж

	<p>постанови про визнання речовими доказами даних грошових коштів від того ж числа, яким складалось клопотання, колегія прийшла до висновку про відсутність постанови про визнання вказаних грошових коштів речовими доказами на момент подання клопотання.</p> <p>До того ж і суд 1 інстанції в ухвалі не посилався на вищевказану постанову.</p> <p>Слід також зазначити, що в рамках кримінального провадження нікому на даний час з посадових осіб підприємства «Оріон» про підозру не повідомлено, цивільний позов не заявлено, що відповідно до вимог <u>ст. 170 КПК України</u>, виключає можливість для накладення арешту на майно цього товариства з метою забезпечення конфіскації майна, як виду покарання, та відшкодування завданих збитків (забезпечення цивільного позову).</p>
<p>Суд, рішення якого скасовано</p>	<p>Заводський районний суд м. Миколаєва</p>
<p>Категорія справ</p>	<p>Справа <u>487/2220/18 (провадження 11-сс/812/390/19)</u> - ухвала</p>
<p>В якій частині рішення скасовано</p>	<p>Ухвалу слідчого судді від 31 травня 2019 року відносно М. скасовано.</p> <p>Постановлено нову ухвалу, якою клопотання слідчого СУ ГУНП в Миколаївській області задоволено частково.</p> <p>Застосовано до підозрюваного М. запобіжний захід у вигляді домашнього арешту на строк до 27.07.2019 р. із заборонаю залишати місце мешкання з 20.00 год. до 08.00 год. наступного дня.</p> <p>Покласти на М. на строк до 27.07.2019 р. обов'язки перебувати до слідчого, прокурора, слідчого судді, суду за першою вимогою, не відлучатися за межі м. Миколаєва без дозволу слідчого, прокурора або суду, повідомляти слідчого, прокурора або суд про зміну свого місця проживання, утримуватися від спілкування із іншими підозрюваними, свідками в даному кримінальному провадженні, здати на зберігання до відповідного органу державної влади свій паспорт (паспорти) для виїзду за кордон, інші документи, що дають право на виїзд з України і в'їзд в Україну.</p> <p>Відповідно до ч. 1 ст. 183 КПК України, тримання під вартою є винятковим запобіжним заходом, який застосовується виключно у разі, якщо прокурор доведе, що жоден із більш м'яких запобіжних заходів не зможе запобігти ризикам,</p>

	<p>передбаченим ст. 177 цього Кодексу, крім випадків, передбачених ч. 5 ст. 176 цього Кодексу.</p> <p>Відповідно до ч. 4 ст. 194 КПК України, якщо при розгляді клопотання про обрання запобіжного заходу прокурор доведе обставини, передбачені п. п. 1 та 2 ч. 1 цієї статті, але не доведе обставини, передбачені п. 3 ч. 1 цієї статті, слідчий суддя, суд має право застосувати більш м'який запобіжний захід, ніж той, який зазначений у клопотанні, а також покласти на підозрюваного, обвинуваченого обов'язки, передбачені ч. ч. 5 та 6 цієї статті, необхідність покладення яких встановлена з наведеного прокурором обґрунтування клопотання.</p> <p>З урахуванням того, що М. раніше не судимий, має постійне місце проживання, міцні соціальні зв'язки, одружений, має на утриманні доньку, матір та дружину, є єдиним працездатним членом родини, апеляційний суд доходить до висновку про те, що прокурором не доведено недостатність застосування відносно М. більш м'яких запобіжних заходів для запобігання ризикам, зазначеним у клопотанні.</p>
<p>Суд, рішення якого скасовано</p>	<p>Ленінський районний суд м. Миколаєва</p>
<p>Категорія справ</p>	<p>Справа <u>489/3873/16-к (провадження 11-сс/812/442/19)</u> - ухвала</p>
<p>В якій частині рішення скасовано</p>	<p>Ухвалу слідчого судді від 30 травня 2019 року, якою скаргу представника скаржниці Д. (С.) – адвоката К. на постанову слідчого СВ Інгульського ВП ГУНП України в Миколаївській області про закриття кримінального провадження, повернуто скаржнику - скасовано.</p> <p>Матеріали кримінального провадження направлено до суду першої інстанції для розгляду в порядку ст.303 - 307 КПК України.</p> <p>Згідно п.3 ч.1 <u>ст.303 КПК України</u>, на досудовому провадженні може бути оскаржене рішення слідчого про закриття кримінального провадження.</p> <p>Згідно ч.1 <u>ст.304 КПК України</u>, скарги на рішення, дії чи бездіяльність слідчого чи прокурора, передбачені частиною першою <u>статті 303 цього Кодексу</u>, можуть бути подані особою протягом десяти днів з моменту прийняття рішення, вчинення дії або бездіяльності. Якщо рішення слідчого чи прокурора оформлюється постановою, строк подання скарги починається з дня отримання особою її копії.</p> <p>Положеннями п.3 ч.2 ст.304 КПК України передбачено, що слідчий суддя, суд повертає скаргу, якщо скарга подана після</p>

	<p>закінчення строку, передбаченого ч.1 цієї статті, і особа, яка її подала, не порушує питання про поновлення цього строку або слідчий суддя за заявою особи не знайде підстав для його поновлення.</p> <p>Слідчий суддя, виходячи з того, що постанова про закриття кримінального провадження була прийнята слідчим 12.10.2018 року, а зі скаргою представник Д. (С.) – адвокат К. звернувся до суду 27.05.2019 року і у скарзі відповідно до ст.117 КПК України не порушувалось питання про його поновлення, дійшов висновку про те, що скаргу подано після закінчення строку, передбаченого ч. 1 ст. 304 КПК України, і особа, яка її подала, не порушує питання про поновлення цього строку, тому скарга підлягає поверненню.</p> <p>Такий висновок слідчого судді колегія суддів вважає помилковим, оскільки кримінальний процесуальний закон пов'язує початок строку оскарження процесуального рішення слідчого у формі постанови з днем отримання особою його копії, водночас у слідчого судді не було достовірних відомостей, які б спростовували доводи представника скаржниці про те, що копії постанови слідчого про закриття кримінального провадження нею отримана саме 14.05.2019 року. Між тим, матеріали судового та кримінального проваджень не містять даних про вручення Д. (С.) постанови слідчого про закриття кримінального провадження</p> <p>Разом з тим, слід зазначити, що вразі виникнення сумнівів щодо дотримання особою, яка подала скаргу строку на оскарження, передбаченого ч. 1 ст. 304 КПК України, слідчий суддя мав би перевірити викладені у скарзі доводи щодо дати отримання цією особою копії оскаржуваної постанови, проте фактично усунувся від покладеного на нього кримінальним процесуальним законом обов'язку щодо здійснення судового контролю за дотриманням прав, свобод та інтересів осіб у кримінальному провадженні під час досудового розслідування.</p>
Суд, рішення якого скасовано	Ленінський районний суд м. Миколаєва
Категорія справ	<u>Справа № 489/2781/19 (провадження № 11-сс/812/369/19)</u> - ухвала
В якій частині рішення скасовано	Ухвалу судді від 24 травня 2019 року у відношенні Р. скасовано.

Постановлено нову ухвалу, якою застосовано до Р. запобіжний захід у вигляді тримання під вартою. Строк дії ухвали до 20 липня 2019 року включно.

Визначено підозрюваному Р. заставу 2600 розмірів прожиткового мінімуму для працездатних осіб, що складає 4 994 600 грн, після внесення якої підозрюваний підлягає звільненню з-під варти.

У разі внесення застави, покласти на Р. наступні обов'язки:

- прибувати до слідчого, прокурора та суду в залежності від стадії кримінального провадження;
- не відлучатися із м. Миколаєва без дозволу слідчого, прокурора або суду;
- повідомляти слідчого, прокурора та суд про зміну місця проживання;
- носити електронний засіб контролю;
- здати на зберігання до відповідних органів державної влади свій паспорт для виїзду за кордон, інші документи, що дають право на виїзд і в'їзд в Україну.

На думку апеляційного суду, з урахуванням того, що Р. підозрюється у вчиненні особливо тяжкого злочину, свою протиправну діяльність (згідно підозри) здійснював за допомогою мережі Інтернет посилення, істотний проміжок часу, значний обсяг вилученої особливо небезпечних психотропних речовин, оцінки їх вартості на відповідному Інтернет посиланні, у відношенні підозрюваного слід визначити більш великий розмір застави, ніж визначено слідчим суддею.

При цьому, розмір застави слід визначити у кратному розмірі, як передбачено ч. 5 ст. 182 КПК України. Та, з огляду на винятковий випадок, з урахуванням обставин кримінального провадження, цей розмір слід визначити у розмірі, що перевищує розмір для осіб, які підозрюються у вчиненні особливо тяжкого злочину. На думку апеляційного суду, заставу слід визначити 2600 розмірів прожиткового мінімуму для працездатних осіб.

Саме такий розмір застави достатньою мірою гарантуватиме виконання підозрюваним покладених на нього процесуальних обов'язків у разі внесення застави.

Також апеляційний суд враховує, що згідно з визначеним Європейським судом з прав людини поняттям, обґрунтована підозра - це припущення про вчинення особою певного діяння, і воно ґрунтується на об'єктивних відомостях, які можна перевірити у судовому розгляді та які спонукали б

	<p>неупереджену та розумну людину вдатися до практичних дій, щоб з'ясувати, чи є така підозра обґрунтованою.</p> <p>Європейський суд з прав людини у своєму рішенні «Мюррей проти Об'єднаного Королівства» зазначив, що факти, які викликають підозру, не обов'язково мають бути встановлені до ступеня, необхідного для засудження або навіть для пред'явлення обвинувачення, що є завданням наступних етапів кримінального процесу.</p> <p>Відповідно до п. 48 Рішення Європейського Суду з прав людини «Чеботарь проти Молдови» № 35615/06 від 13 листопада 2007 року, для того, щоб арешт по обґрунтованій підозрі був виправданий, поліція не зобов'язана мати докази, достатні для пред'явлення обвинувачення, ні в момент арешту, ні під час перебування заявника під вартою. Також не обов'язково, щоб затриманій особі були, по кінцевому рахунку, пред'явлені обвинувачення, або щоб ця особа була піддана суду.</p> <p>Метою попереднього тримання під вартою є подальше розслідування кримінальної справи, яке повинно підтвердити або розвіяти підозру, яка є підставою для затримання.</p>
<p>Суд, рішення якого скасовано</p>	<p>Центральний районний суд м. Миколаєва</p>
<p>Категорія справ</p>	<p><u>Справа № 490/3818/19 (провадження № 11-сс/812/335/19)</u> - ухвала</p>
<p>В якій частині рішення скасовано</p>	<p>Ухвалу судді від 15.05.2019 року про застосування відносно Р. на строк до 06.07.2019р. заходу забезпечення кримінального провадження у вигляді її відсторонення від посади директора Миколаївського міського центру зайнятості скасовано. Постановлено нову ухвалу, якою у задоволенні клопотання старшого слідчого в ОВС СУ ГУНП в Миколаївській області про відсторонення Р. від займаної посади відмовлено.</p> <p>Відповідно до вимог ст. 154 КПК України, відсторонення від посади може бути здійснено щодо особи, яка підозрюється або обвинувачується у вчиненні злочину середньої тяжкості, тяжкого чи особливо тяжкого злочину. Відсторонення від посади здійснюється на підставі рішення слідчого судді під час досудового розслідування чи суду під час судового провадження на строк не більше двох місяців.</p> <p>Для вирішення питання про відсторонення від посади у відповідності до вимог закону слідчий суддя зобов'язаний перевірити, чи подано слідчим клопотання із додержанням вимог закону та врахувати наявність правової підстави для відсторонення від посади, достатність доказів, які вказують на</p>

вчинення особою кримінального правопорушення, та наслідки відсторонення від посади для інших осіб.

Одна з обов'язкових вимог, передбачених п. 6 ч. 2 ст. 155 КПК України, полягає у необхідності зазначення слідчим у клопотанні обставин, що дають підстави вважати, що підозрюваний, перебуваючи на посаді, знищить чи підробить речі і документи, які мають суттєве значення для досудового розслідування, незаконними засобами впливатиме на свідків та інших учасників кримінального провадження або протиправно перешкоджатиме кримінальному провадженню іншим чином.

Зокрема, у разі відсутності підстав вважати, що перебування особи на конкретній посаді призведе до згаданих наслідків, слідчий суддя не вправі застосувати такий захід забезпечення кримінального провадження, як відсторонення від посади, оскільки обмеження прав особи не буде вважатися таким, що здійснено у відповідності до КПК України.

Відповідно до ч. 1 ст. 157 КПК України, слідчий суддя, суд відмовляє у задоволенні клопотання про відсторонення від посади, якщо прокурор не доведе наявність достатніх підстав вважати, що такий захід необхідний для припинення кримінального правопорушення, припинення або запобігання протиправній поведінці підозрюваного або обвинуваченого, який, перебуваючи на посаді, може знищити чи підробити речі і документи, які мають значення для досудового розслідування, незаконними засобами впливати на свідків та інших учасників кримінального провадження або протиправно перешкоджати кримінальному провадженню іншим чином.

Зазначених вимог закону слідчий суддя при розгляді клопотання прокурора про відсторонення Р. від посади дотримався не в повній мірі.

Слід зазначити, що у випадках, коли КПК не регулює або неоднозначно регулює питання кримінального провадження, трапляється неоднакове застосування законодавства при їх вирішенні.

При застосуванні положень КПК слід враховувати, що кожен із інститутів, який у ньому закріплений, несе у собі певну мету, яка і відрізняє його від іншого інституту цієї галузі права. Зважаючи на наведене, підміна окремих процесуальних дій одного процесуального інституту процесуальними діями іншого такого інституту суперечить завданням кримінального провадження.

Крім того, з деяких проаналізованих рішень вбачається, що іноді суди не здійснювали усіх необхідних дій для перевірки доводів викладених в скарзі особою, яка її подає на рішення, дії чи бездіяльність слідчого або прокурора, щодо дати отримання копії оскаржуваної постанови.

Результати аналізу рішень суддів суду першої інстанції наведені в таблиці. Зазначену інформацію слід довести до відома суддів.